

ham i Anledning af sit Møde med Generalkonsulens, som hun fortalte om.

„Er det sandt, at Fru Nathalie er i Færd med at indstifte en ny Religion?“ spurgte hun.

„Tja — hun reformerer i hvert Fald den Wellerske efter de bedste konfessionelle Mønstre. Jeg veed ikke, om hun udtrykkeligt har erklæret det, men man skal vist helst opfatte hendes kolde Fodbade som en ny Art Daab, der genføder til Lyksalighed.“

„Men hun skal jo have mange Tilhængere. Endogsaa blandt ret fornuftige Folk.“

„Er det de to Fættre Hildebrandt, du tænker paa — Etatsraaden og Professoren?“

„Hvad de?“

„Jo, de var begge to ivrige Wellerianere. Nu taaler de ikke mere at se hinanden, fordi Professoren har kaldt Fru Nathalie et forskruet Fruentimmer.“

„Ja, det er jo ganske som i andre Religioner,“ sagde Jytte. „Men sig mig, Asmus — hvordan er det med Dihmer? Jeg hører, at han igen er bleven syg og lever tilbagetrukkent paa sin Gaard ligesom før. Forholder det sig rigtigt?“

„Ja — han har faaet et Tilbagefald,“ svarede Lægen i forandret Tone. „Hvem har fortalt dig det?“

„Blandt andre har Mor talt om det.“

„Blandt andre . . . ja saa! Dersom man fortæller, at det er min Kur, der er slaaet fejl, saa maa jeg protestere. Saadan forholder det sig ikke.“

„Er det da ikke hans gamle Sygdom?“

„Jo, det kan man godt sige. Torben har af en eller anden Grund set sig gal paa Verden, og det influerer naturligvis paa hans Tilstand.“

„Men du tror, at han kan komme sig? Mor sagde, at du mente, det kun var noget forbigaaende.“

„Forhaabenlig. — Jeg skal forresten hilse dig fra ham.“

„Hilse fra hvem?“ spurgte Jytte, som ikke troede, hun havde forstaaet ham rigtigt.